

ბაზეთი ბამონის 1999 წლიდან

ილორი

www.ilori.ge

№ 69 (130) 1 03 2010 2010

სახალხო

მოძრაობა

“სამეგრელოს” მოგადის

30 03 2010

სირვა კრეატური

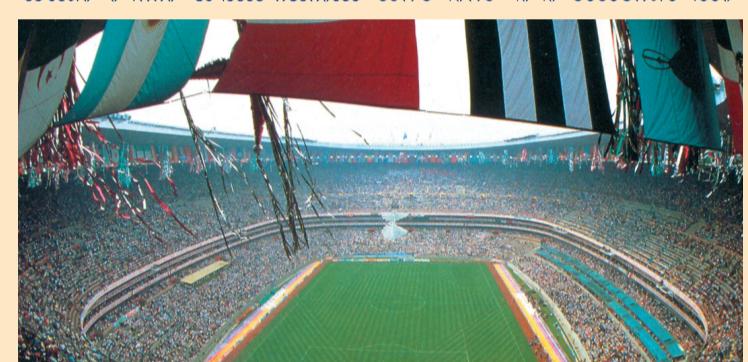
ლავრანი -ბარი

ხელი საკუთხის

საკუთასო მაცხადი

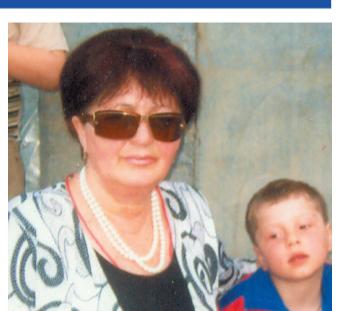

განვითარებული უნიკალური მუსიკური ფორმა

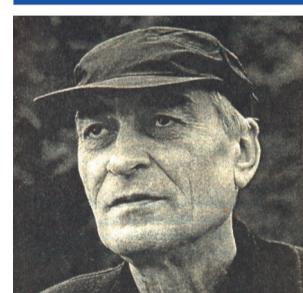

ოსპალეთი არის იმავე ართი მიმდინარე ასპარეზის 12

აუსაზო
ჰავაზაჲი
მორობის
კაჯალს
ანგრევან!..

6 სენტემბრი გვიგვინია

მეტრული
ჰომილის
რაზეცოდიდა
კოექტი
ლაშა
განარია

5

აღიარება
აუცილებლად
მოვა...

10 მურთაზ ჯანჯილავა

1 ივნისი ბაზეთის დაცვის ურარტაშორისონ დღე!

ბაზეთი “ილორი” ულოცავს სრულიად საქართველოს კავშირის დაცვის სამინისტროს დღეს!

მშვიდობა, ბეჭისერება და უძრუბლო ცა ბეისურვებია თქვენთვის, ჩემო ძირისაც და საყვარელო ბავშვებო! ილორის მაღლი გვარვისათ ყველას!

კაპიჩემის ანდერძი

შვილი, რად სტირი ნეტარა,
რა უგადობა გაფინა?
ჰირში ყოველი დროს გამლება
მუღამ ვაჟავის ფესია!

ვაჟავის არ შვენის ცემლის ღვრა,
ძვითინი ღიაცხოვადა,
მურს ხმალი უნდა საჭთხულად,
კვალზედ მიყოლა მგლურადა.

აბრემო ეშმენი ააკაშეს
დღებრძელიონ და სრულიო,
ცე ღაისხენებ, ეპროჭე
მურს, მინამ გიღგას ცულიო.

შვილი, მეც ებრა ვიყავი,
ებ არი ჩვენი რკულიო.

გარა ზუგადა,
1886 წელი.

სიცილის უფლება
ცაგვართვით, ტირილი
მაცხოველი გვაცალეთ
თქვე ურჯულოვან!

11-12

დავით შოთაძე, კობლენცი, გერმანია

კაპარტავნება
სასიკვდილო
ცოდვა...
როლანდ ჯალალანია

5

კვლავ ერთად, კვლავ ერთმანეთის იმაზით...

ელენე, მერი და თამარ შარვაშიძეები

კვლავ ერთად, კვლავ ერთმანეთის
იმაზით...

გაზეთ „ილორის“ მეითხელებს ვთავა-
ზობთ ნაწყევტებს 2008 წელს საქართვე-
ლოს კულტურის, ძეგლთა დაცვისა და
სპორტის სამინისტრომ და გთირგი ჩუ-
ბინაშვილის სახელმისამართის ქართული
ხელოვნების ისტორიისა და ძეგლთა
დაცვის კულტურის ეროვნული ცენტრის
მიერ ერთობლივად გამოცემულ, არცე-
სით ექიმის პატა ტერდოვანიძის მიერ
ქართულ-აფხაზურ ენებზე შესრულებულ
ილუსტრირებულ „ქართულ-აფხაზური
ალბომი“-დან, რომელშიც XIX საუკუნის
დასაწყისში ქართველებისა და აფხაზების
ურთიერთობაა აღწერილი. წერილს თან
ერთვის უნიკალური ფოტომასალა, რაც
კიდევ ერთხელ აღასტურებს, რომ ქა-
რთულ-აფხაზური ურთიერთობების ეს პ-
რიოდი ორივე ხალხისათვის დიდი კულ-
ტურულ-ისტორიული ეპოქის მნიშვნელო-
ვანი მონაკვეთი იყო.

ლეგენდა – მერი შარვაშიძემ-ჩაჩბა
(1888-1986)

„შენ ჯვარს იწერდი იმ დამეს, მერი!
მერი, იმ დამეს მაგ თვალთა კედომა,
სანდომიან ცის ელგა და ფერი
მწუხარე იყო, კით შემოგომა!

აფეთქებული და მოცახვახე
იწოდა ნათელ ალთა კრებული,
მაგრამ სანთლებზე უფრო ეს სახე
იყო დაუმალ გაფითორებული.

იწოდა ტაძრის გუმბათი, კალთა,
გარდთა დიოდა ნელი სურნელი,
მაგრამ ლოდინით დალალულ ქალთა
სხვა არის ლოცვა განუკურნელი.

მესმოდა შენი უგონო ფიცი...
მერი, ძვირფასო, დღესაც არ მჯერა...
გიცი წამება, მაგრამ არ ვიცი:
ეს გლოვა იყო თუ ჯვარისწერა?..
ბალაშტიონი.

საქართველოს ხელოვნების მუზეუმის
ისტორიული კუთხითებაა – XX საუკუ-
ნის დასაწყისის ორი უდამაზესი
მანდილოსანის – ქალბატონების მელიტა
ჩოლოფა შეიღია და ელისო დადიანის
პორტრეტები.

XX საუკუნის ათიანი წლების მიწუ-
რულს, თბილისში, ცნობილი რუსი მხ-
ატეგრის საკედლი სორინის მიერ შექმნილ
ამ ორ ტილოს მესამე აკლია – პოეტ
გალაქტიონ ტაბიძის ლეგენდად ქცეული
მუზის – მერი შარვაშიძისა.

როგორც ამბობენ, ემიგრაციაში მყოფ
მხატვარს სიცოცხლის მიწურებას სამიერე
ნამუშევარი საქართველოსათვის დაუ-
ტოვებია. მაგრამ გარევეულ გარემოებათა
გამო მერი შარვაშიძის სურათი ვერ
დაბრუნდა.

განგებამ ისე ინება, რომ ქართველ პო-
ეტთა ამ სამი მუზის ბავშვილიდა უზრუნ-
ველობით, სილადითა და ბედინერებით
აღსავს ცხოვრება შემდგომში ნარ-გა-

უამრავ ფოტოთაგან ქალბატონი მარი-
ნა ერთს გამოარჩევს, სადაც ახლადჯ-
ვარდაწერილი საშა მხეიძე და მისი ულა-
მაზესი მეუღლე – ვერა შარვაშიძე, თამარ,
ელენე შარვაშიძეები და თამარ მიქელაძე
არიან გამოსახულინი. დედა ლენა ხემ-
რობდა – კვება ქალბატონი მარინა: სულ
ხუთი წუთით ადრე დაიბადა თამარა და
მთვლი სილამაზე მან დაითრიაო, თუმცა
თვითონაც საოცრად ეშნიანი და კდემით
აღსავს იქ.

თამარ შარვაშიძე გრაფ პეტრე კონ-
სტანტინეს ძე ზარეგაუს (ქუთაისში
დამკიდრებული პრინცის კონსტანტინე
ოლდენბურგებისა და აგრაფინა ჯა-
ფარიძის ვაჟი) მეუღლე გახსლდათ, რე-
ოლუციამდე მუდმივად ქუთაისში ცე-
ოვრობდა და ქალვაჟს – ნინოსა და კონ-
სტანტინეს (კოტებს) ზრდიდა. ემიგრაციაში
წასვლის შემდგომ მალე გარდაიცალა.
ობლად დარჩენილ დისტანციულ ხმრუნ-
ველია უფროსმა დეიდამ – მერიმ იტერ-
თა და სიცოცხლის ბოლომდე დედობრივი
ურადვება არ მოუკლია მათვის.

აკი შემდგომში, საქმაოდ ასაკოვანი,
გულდარდიანიად წერდა კიდევ ამის
შესახებ საშა და ვერა მხეიძეების: „თუმ-
ცა ბეგმა მრავალი წლით დაგვაშორა,
ძნელია გაღმოგცეთ როგორ მიყვარსართ
უელანი და როგორ ენატრებით ჩემს
სულს თქვენ და ჩემი სამშობლო. აქ
ჩემთვის უველავერი უცხოა – სალებიც,
ქვეშნებიც და ჩემ დისტანციულ ხიში რომ
არა, დიდი ხნის დაბრუნებული ვიქებოდი
თქვენთან...“

ქალბატონი მარინა ბავშვობის კიდევ
ერთ საინტერესო ეპიზოდს ის სენენებს: მერი 1915 წელი იდგა, შობლების პე-
ტერებულების ვერა მაგრამ დედამ დეიდა მერის-
თან წამიუვანა. თან გვახსლდა ჩემი
უახლოესი ნათებავი დაურსაბ დადიანი.
რამდენი წელი გავიდა მას შემდეგ, მაგრამ
დასაუკუნით გარემონტრებით მინდა გამოვჭრ ქართველ
ემიგრაციებითან შეხვედრა... არიზი, გას-
ტროლების პირველი დღე განუწყებული
ოვაცია, უვავილები, დარბაზი სავსეა
ქართველებით. არ მას სოვეს, რამდენჯერ არ-
წია ფარდა. დამთავრდა თუ არა პრევლი
კონცერტი, ეულისებში მისმეს...“

(გაგრძელება შემდეგ ნომერში)

ბალაშტიონ ტაბიძე

მერი შარვაშიძე საკარნაბალო კოსტუმში. 1912 წელი

